

peratívsusz, másrésről azonban – ahogyan Nietzsche figyelmeztet rá, van az emlékezeti munkának egy olyan foka, melyet ha elérünk, akkor „a múltat el kell felejteni, hogy ne váljék a jelen sírásójává”.

Ha felidézzük a *Történeteink vége* című tanulmányt, akkor csak azt regisztrálhatjuk, hogy ez a sír bizony már meg van ásva. S a világunk aktuális állapotára való reflexióktól sem idegenkedő szerzőt követve bizony az olvasó is joggal gondolhatja azt, hogy „a hírek és álhírek közti különbségtétel nyomasztó lehetetlensége, a tévedések realitásként történő kezelése [...] olyan szürrealitássá változtatja a mindennapi valóságot, amelyben minden lehetségesnek tűnik” és az egymásnak ellentmondó információk tömkelege „a végtelenített ideiglenesség állapotát tükrözi” (38). Ebben azonban nemcsak lehet, hanem kell is élnünk. De legalább nem vagyunk eszköztelenek: a kötet tanulmányai a túlélés, az identifikáció, az emlékezés lehetséges módozatait veszik sorra a tágabb értelemben vett jelenkori magyar irodalom legkiválóbb szerzői(nek egy része) segítségével, és ha már van legalább egy Petrink, akkor mindenünk van.

